

Sanne Harder

Et Hjerte af

GULD

Fastaval 2004

Indholdsfortegnelse

Scenariet

Side 4: Foromten

Side 5: Velkommen til scenariet

Side 6: Plottet og personerne

Side 8-9: Sådan kører du scenariet

Side 10 - 16: Scenerne

Appendiks

Side 17: Sceneintroduktioner

Side 18 - 21: Referat af gennemspilning

Rollerne

Solvejg

Sara

Andreas

Sofie

Kolofon

Tak til:

*Alle mine veninder, der **ikke** spiller rollespil, som længe har haft lyst til at prøve det, men manglede et ordentligt tosescenarie at give sig i lag med.*

En særlig tak til mine entusiastiske spilletestere på ConFect II, som påstod at de var vilde med scenariet – tusind tak, jeg havde brug for et boost!

Desuden til René Husted, min scenariereansvarlige, der helt fra begyndelsen har skamsmigtet mig.

Foromtalen

Det er december, og Sofie står på færgens dæk. Hun er på vej til Jylland for at fejre jul med familien. Himmel og hav er grå, solen er lav og stikkende. Snekorn prikker mod hendes kinder, og hun snuser ind gennem næsen for at den ikke skal begynde at løbe.

Over højtaleren lyder kaptajnens stemme. De er snart i havn. Lige om et øjeblik bliver hun og moren nødt til at mase sig ned i den overfyldte bus. Så tre timer mere med køresyge møgunger der hyler hele vejen. Hvem der sad på bagsædet af den Audi som morens kusine kører i. Det er ikke en hvilken som helst jul. Måske er det Bedstemor Lises sidste, for hun har fået konstateret kræft. Men det er nu ikke dét Sofie har i tankerne. For Sofie har en hemmelighed.

"Et hjerte af guld" er et klassisk intrigescenarie om de nære og genkendelige relationer i livet. Det handler om en mor og hendes datter, om parforhold der skranter, og om hvordan små og trivielle dramaer kan blive så vigtige at de fylder hele ens liv. Det handler om hvordan selv de bedste intentioner nogle gange kan ende i misforståelser. Det handler også om at være et godt menneske - både over for sin familie og sig selv.

Velkommen til scenariet

De fleste af os ved det: Familie kan være en blandet fornøjelse. Vi vælger dem jo ikke selv. Nogle gange har vi intet til fælles med dem, og nogle gange er det et spørgsmål om temperamenter, der tørner sammen, fordi vi er for ens. Andre gange bliver de bedste intentioner forplumrede, og de bånd, der binder os sammen, føles snærende. Vi ser måske hinanden af pligt, rettere end af kærlighed til hinanden.

Det er, hvad ”Et Hjerter af Guld” handler om. Jeg skal ikke kunne sige, om det er en historie om løsrivelse, eller om undertrykte følelser og usagte sandheder. Det kommer an på spillerne. Det vigtigste er, at spillerne forstår og genkender, at scenariet handler om fire mennesker, der lever deres liv efter bedste overbevisning, men finder ud af, at det desværre er på bekostning af deres familie. De tekniske ting: ”Et Hjerter af Guld” er et systemløst intrigescenarie, der baserer sig på spillernes interaktion. Dette indebærer, at hvis spillerne er passive, bliver der intet scenarie. Ligeledes afhænger scenariets længde af spillernes aktivitet. Hvis de griber bolden, varer scenariet 4 – 5 timer, afhængig af, hvor intenst du kører det.

Hvad angår målgruppen, så burde du allerede have opdaget, at ”Et Hjerter af Guld” er et tøsescenarie. Jeg håber dog, at der også er mænd, der synes de kan få noget ud af scenariet. Til gengæld anbefaler jeg, at du kun kører scenariet, hvis du kan finde spillere med en kønsfordeling, der passer til rollerne. ”Et Hjerter af Guld” handler om følelser, og hvis man ikke kan nikke genkendende til dem, tror jeg man får meget mindre udbytte – og kvinderollernes tematik er *meget* feminin: veninder – mor-datterforhold – kønsrolle og karriere.

Plottet og personerne

Plottets ydre ramme er, at de fire karakterer er inviteret til jul hos kusinerne Solveg og Saras Bedstemor Lise, som bor langt ude på landet. Den gamle dame har kun dem, og hun er syg af kræft. Hun er overbevist om, at dette er hendes sidste jul. Derfor vil hun forfærdelig gerne have, at alt går godt. Solveg har store ambitioner på vegne af sin datter, Sofie. Sofie vil gerne bryde fri af sin mors kontrol, og derfor har hun indledt en affære med en voksen mand. Men manden er Andreas, Saras mand. Hans og Saras ægteskab synger på sidste vers, for selvom de

egentlig elsker hinanden, er deres liv så forskellige, at det er svært at få det til at fungere.

Inden scenariet går i gang, har Andreas begået en dumhed, der ansporer konflikterne: Han har foræret et smykke – et guldhjerte som egentlig tilhørte Sara – til Sofie. Eftersom Sara aldrig går med guldhjertet, antog Andreas, at hun havde glemt det. Men det har hun ikke – for det var det første smykke, han gav hende dengang de var teenagere, som symbol på deres forelskelse.

Rollerne:

Solveg

42-årige Solveg er den altopofrende alenemor, hvis kæreste forlod hende, da hun blev gravid. Hun har ofret sit liv på moderskabets hellige alter, og beskriver sig selv som ”professionel mor”. Hendes datters veninder er misundelige, fordi hun altid er forstående og large, uden at lide af ansvarsfralæggelse. Problemet er bare, at hun alt for længe har levet gennem sin datter. Pigen er nu 16 år og har fået nok.

Sara

Sara på 40 år er forretningskvinden, der har realiseret alle sine drømme. Problemet er bare, at i processen er hun vokset fra sin mand. Mens hun er en kvinde i fuldt flor, er hendes mand ved at forsvinde for hende. Det samme er respekten imellem dem.

Andreas

Andreas på 42 er gift med Sara. Han er kreativ og intelligent, men han har aldrig været særlig målrettet, og i lyset af hvad hans kone har nået i løbet af deres ægteskab, ligner han lidt en fiasko. Han har et overmåde kedeligt liv – på sit arbejde, med sine venskaber og i sit ægteskab. Men for et halvt års tid siden skete der noget, der vendte op og ned på alt: Han mødte Sofie, Solvegs 16-årige datter – og blev forført af hende!

Sofie

Sofie er Solvegs datter på seksten. Hun er på sin vis overforkælet – men på den anden side er hun vant til konstant at være under lup og skulle leve op til sin mors drømme. For et halvt års tid siden forførte hun Andreas som led i et indtil videre hemmeligt forældreopgør.

Kærligheden mellem de fire personer komplicerer historien yderligere. For sandheden er, at Sofie og Solveg holder af hinanden. Og Sara elsker Andreas – men Andreas er ikke sikker på, om han elsker Sara mere. Til gengæld ved han, at han elsker Sofie, men det er jo temmelig kompliceret, eftersom han er 42, og hun er 16.

Solveg og Sara

Det er Solvegs 40 års fødselsdag, og telefonen ringer.

"Hej! Det er Sara!"

"Gud, hej, Sara!" Solveg trækker en stol ind under sig. "Hvor er det dejligt at blive husket!"

Sara ler beklemmt i den anden ende af linjen. "Nej men, selvfølgelig! Du er jo min eneste kusine!"

"Jaaa, det er jeg da", siger Solveg og smiler ned i telefonen.

"Nå, men skal du så ud og fejre?" siger Sara efter en kort pause.

"Arh, det... jeg foretrækker en stille aften. Jeg er jo ikke sådan en selskabsløve som dig!"

"Nåh, men... nej..."

Der er stille, mens de to kusiner tænker. Sara har ondt af Solveg. Ingen fest på sin fyrreårs fødselsdag. Hun er sikkert alene. Hvorfor ringer hun dog ikke til nogen?

"Nå", siger Solveg. "Men hvordan går det så med jobbet?"

Sara fortæller om sig selv. Hun kan fylde meget tavshed med historien om turen til Kina, hvor de får produceret deres designs billigt. Men kinesisk mentalitet, altså.

Solveg lytter, Saras liv er så fascinerende.

Sara synes efterhånden at samtalen har varet så længe som høfligheden byder det. "Men jeg har simpelthen så travlt. Jeg må hellere se at løbe."

"Ja, tak fordi du ringede! Du må endelig hilse Andreas."

"Tak. Det skal jeg nok! Hej-hej".

Sara lægger røret på, og husker først da, at hun skulle have bedt Solveg om at hilse datteren.

Sådan bærer du scenariet

Spillestil

Først et par ord om spillestil: Der findes flere forskellige traditioner for spillestil i rollespil. De to vigtigste er den teatraliske og den naturalistiske. Teatraliske spillere bruger påtagede stemmer, og karrikeret mimik. Naturalistiske spillere bruger til gengæld minimalistisk mimik (ikke nødvendigvis mindre mimik, bare mere subtil). Det er den stil, jeg har skrevet dette scenarie i. Det er meningen, at følelserne skal virke genkendelige, naturalistiske og nære.

Jeg plejer selv at indlede spillet med at tale med spillerne om, hvilken stil jeg vil bede dem om at spille i. Du kan evt. også slå stemningen an ved at læse foromtalen højt.

Spillederens tre roller

I ”Et hjerte af Guld” har spillederen tre roller. For det første er det dig, der beskriver verden omkring spillerne. For det andet spiller du scenariets eneste biperson, Bedstemor Lise. Endelig er du scenariets instruktør – eller djævelens advokat, om man vil. Det er din opgave at hælde benzin på bålet og hviske kommentarer som fx: ”hvad mener hun mon med det?” eller ”du er ved at tabe status – gør noget!”

For at hjælpe dig med at sætte scenerne igang, har jeg skrevet en lille introduktion til hver af dem, som du enten kan læse op, eller bruge til inspiration. Jeg synes det er vigtigt, at du ikke lægger dig fast på scenariets forløb, allerede inden I er gået igang. Lad være med at afskrive muligheden for improvisation, og drop bare mine oplæg, hvis spillerne tager scenariet i en anden retning.

Inden hver scene kunne jeg godt tænke mig, at du sørger for at placere spillerne fysisk i rummet. Fortæl fx at ”her er den dør du kommer ind af, her står en sofa, her er juletræet, og her er køkkenvinduet”. ”Et Hjerte af Guld” er et scenarie der vinder meget ved at spillerne agerer fysisk – for på den måde bliver det lettere for spillerne at opleve rollernes følelser. Så mange

sanser som muligt bør inddrages. Derfor skal spillerne også kunne forholde sig til rummet omkring dem.

Bipersonen Bedstemor Lise kunne jeg sagtens have ofret en masse plads på. Hun har sikkert en interessant psykologisk profil, og hendes dødsbrev er en fortælling i sig selv. Men dette er ikke hendes historie. Faktisk er hun en spilfunktion – et redskab, der giver spillederen mulighed for at sætte spillerne under pres. Bedstemor Lise er grunden til, at spillerne overhovedet holder hinandens selskab ud – fordi det ville være uanstændigt ikke at honorere et døende, ældre familiemedlems sidste ønske. Hvis en af karaktererne begynder at blive for spydig eller aggressiv, så lad Bedstemor træde ind og pålægge vedkommende at redde julen. På den anden side skal du være bevidst om, at historien ikke tilhører Lise. Hun må ikke stjæle billedet fra de andre roller. Sørg for at gøre det klart, at hun har det dårligt, og at denne sidste jul betyder meget for hende. Etablér også spillernes dårlige samvittighed. De ved jo godt, at hun er ensom, og at de besøgte hende alt for sjældent. Så snart du har gjort det, så læg Bedste i seng. Spillerne kan altid henvende sig, hvis de har brug for at tale med hende, og hun kan altid vågne for en kort stund, hvis du har brug for et redskab til at lægge en dæmper på gemytterne.

Instruktørrollen er den, som jeg kan give dig færrest råd til. Det handler i høj grad om, at du holder fingeren på pulsen og prøver at fornemme hvor spillerne er. Du skal være opmærksom på, at der er forbløffende meget tavshed i ”Et Hjerte af Guld”. Det er meningen! Du skal ikke lade dig skræmme af, at spillerne nogle gange bare sidder og ser pinlige ud. Disse pinlige tavsheder er meget sigende for spilpersonernes forhold til hinanden. Scenariet handler netop om det kejtede ved at skulle forholde sig til nogle mennesker, man ikke har andet tilfælles med end familieband.

Instruktionen

For at kunne instruere spillerne, er det vigtigt, at du har et overblik over rollernes motivation og deres indbyrdes forhold.

Solveg: Umiddelbart er Solvegs projekt at vinde datteren Sofies fortrolighed tilbage. Hun ser op til Sara, men fornemmer hun at Sara er fjendtlig over for Sofie, vil hun kæmpe for sin unge som en hunulv. Sofie er hendes ét og alt.

Andreas har hun ikke rigtig noget forhold til, andet end at han er Saras mand.

Solvegs rolle har nogle meget iøjenfaldende udviklingsmuligheder. Hvis spilleren føler, at det passer ind, kan Solveg gøre op med sine mindreværdskomplekser over for Sara – eller hun kan indse, at hun må holde op med at leve gennem sin datter.

Sara: Meget af Saras tid i scenariet går ud på at opklare, om hendes mand har været hende utro med kusinens datter. Men det, Sara i virkeligheden er ved at arbejde sig frem til, er den samtale med Andreas, som hun længe har taget sig sammen til. På den ene side vil hun gerne vide, hvad der foregår, så hun kan blive afklaret om sit forhold til ham – på den anden side er hun bange for at finde ud af, hvad han virkelig føler. Hun er ikke parat til at miste ham, men forholdet fungerer ikke, for de er ikke længere en del af hinandens liv.

Sofie: Sofies projekt er at rive sig fri fra sin dominerende mor. Affæren med Andreas er hendes oprør. Hendes følelser for ham stikker ikke dybere end som så. Hun kæmper for, at de andre skal se hende som voksen og selvstændig. Umiddelbart ser Sofie op til Sara, fordi hun i løbet af sin opvækst har set hende gennem sin mors øjne. Rollebeskrivelsen lægger dog op til, at hun begynder at se Sara som sin konkurrent. Hun kan sagtens finde på at spille Andreas ud imod Sara for at påvirke magtforholdet mellem hende og Sara – specielt hvis Sara vælger at tale ned til hende og behandle hende som et barn.

Andreas: Andreas vil forsøge at slippe igennem julen uden konfrontationer. Han lader sig skubbe rundt af de kvinder, der omgiver ham. Førhen har han defineret sig selv gennem Sara. Nu hvor Sara er en moden, selvstændig kvinde, er hun ikke afhængig af ham, og det får ham til at føle sig ubrugelig. Sofie er til gengæld lille, sårbar og afhængig. Hun er trådt i Saras sted. Men det er en uholdbar situation. Andreas har brug for at "finde sig selv". Den erkendelse er rollens vækstpunkt.

Lad være med at trække spillerne meget til side, når du instruerer dem. Det er vigtigt, at instruktionerne ikke virker forstyrrende, og at de ikke sætter spillet i stå.

hurtigfærgen Mads Møls tager
65 minutter om at krydse bæltet
fra Odden til Århus. Det er den

24. december, og båden er fuldstændig sort af hylende
småunger og mennesker der kæmper om siddepladser.

På fjernsynsskærmene bliver der vist Disney-show. En
ryger sætter sig demonstrativt i den forkerte stolerekke,

og forårsager et voldsomt skænderi med en stresset
københavnsmor, der forsøger at skærme sine tre snotunger
mod rogen fra hans cerutter.

Sara og Andreas sejler på Business Blue Class, hvilket
sikrer dem en kop kaffe i restaurantens dyre, og børnefri,
afdeling. Nede på bildækket holder deres Audi.

Om bord på færgen

Vi befinder os på hurtigfærgen mellem Odden og Århus. Karaktererne er på vej op til Bedstemor Lise, som de skal fejre jul hos.

Solveg og Sofie er med bussen. Lige nu er Solveg fanget i køen ved kiosken, hvor hun prøver at købe en fransk hotdog og et Sirene-magasin til Sofie. Sara får øje på hende, mens Solveg kæmper som en grib for den sidste pølse.

Hvad skal denne scene indeholde?

- Forholdet mellem Solveg og Sara skal etableres. Det skal fremgå, at Sara har klaret sig godt, og at Solveg ser op til hende. Måske er der et diskret spil mellem Andreas og Sofie. De vidste, at den anden nok ville være der, men de er ikke vant til situationen.

Skelund kan lige akkurat gå for at være en by, når man kører gennem dens midte. Lige så snart man drejer ned ad Teglbakkevej, forsvinder illusionen helt. Der er marker på begge sider af vejen, og for enden ligger en stor bondegård.

Bedstemor Lise bor ved siden af gården i et lille, rødt parcelhus med hvidsprossede vinduer og en velplejet forhave, der ligger nøgen og gold hen i december måned. Et piletræ fryser i kulden med tynde, nøgne grene, som slæber opgivende hen ad jorden, og en bleg rede af visne solsikker trykker sig mod murværket. På det lille grantræ foran køkkenvinduet glimter elektriske julelys gult i eftermiddagens mulm. Hoveddøren er malet grøn, og har fået en gang træbeskyttelse i efteråret. Den glider op, og Bedste står i karmen, indrammet af det varme lys, der strømmer fra den lille entré. Ved første blik ligner hun sig selv – hun er lillebitte, og med permanente krøller, der glitrer gennemsigtigt som fehår. Forstørrede, himmelgrå øjne indrammes af et brunt brillestel. Hun rækker armene frem: Velkommen, børn! Ved nærmere eftersyn er det dog kun skæret fra ovnen med julebag, der får kinderne til at stråle rødt. Smilet er blegt, og blikket udflydende. I år bliver julen ikke helt den samme.

• Scenerne •

Bedstemor Lise bor i et lille parcelhus i byen Skelund, der ligger i Vendsyssel. Måske har Sara og Andreas tilbudt Solveg og Sofie at køre med dem. Hvis ikke ankommer Sara og Andreas nogle timer før de to andre og går i gang med at hjælpe Bedstemor Lise med at bage. Spring i handlingen til Solveg og Sofie ankommer.

Da Sofie tager sit halstørklæde af, ser Sara guldhjertet, som Sofie bærer i en kæde om halsen. Hun genkender det straks og er nok forvirret over, hvad det betyder. Hvis det virkelig er hendes halssmykke, er der et "S" graveret på bagsiden. Det eneste der, så vidt Saraved, forbinder Andreas og Sofie, er, at Andreas havde Sofie i praktik på arkitektstuen for et halvt år siden.

Bedstemor Lise virker gammel, og sygdommen tærer tydeligvis på hende. Hun har brug for hygge og julefred omkring sig. For hendes skyld bliver karaktererne nødt til at holde nogenlunde gode miner til slet spil.

Hvad skal denne scene indeholde?

- Sara begynder at fornemme, at der er noget galt.
- Andreas og Sofie må tage stilling til Saras begyndende mistro: Vil de lægge kortene på bordet, eller vil de forsøge at dække over deres forhold?

Julemiddagen

Hvordan resten af dagen forløber, kommer an på, hvilke diskussioner der kom i spil tidligere. Der er dog nogle faste traditioner, der hører med til at holde jul hos bedstemor:

- Der skal laves mad – juleand, steg (fordi Sara altid har insisteret på begge dele), brunede kartofler, brun sovs og rødkål. Bedstemor har lavet rødkål og pillet kartofler i forvejen, men da hun skal sætte stegen over, får hun det pludselig dårligt. Sara bliver nødt til at hente hendes piller og lægge hende i seng. Hun græder og siger, at hendes største ønske er, at denne sidste jul skal blive en succes. Hun får Sara til at love, at hun vil påtage sig ansvaret.

- Andreas skal ud og hente et juletræ på en nærliggende plantage. Der er mulighed for, at nogen kan tage med ham. Måske kan han få sig en privat snak med Sofie.
- Ifølge traditionen skal de tre "piger" pynte juletræ sammen. Men gør de mon det i år?
- Middagen kan blive lidt af en prøvelse. Bedste sidder og hænger, og er meget ked af det. Børnebørnene og oldebarnet er vant til, at hun er den med overskuddet, men kræften æder hende op, og hun er bange. Måske har karaktererne indestængte følelser for hinanden, som de også kæmper med. Under middagen får Bedstemor Lise det så dårligt, at hun må gå i seng. Gaverne fordeles normalt efter maden. For at gøre Sofie glad, har Solveg købt en masse ting, som hun ikke har råd til. Sara har købt en ret sexet kjole til Sofie, som hun måske ikke længere har lyst til at give hende. Andreas har købt filmen "Jeg er Dina" på DVD til sin kone, og da han ikke kender Solveg særlig godt, har han købt det samme til hende. Til Sofie har han købt en åndssvag plysbamse, som han måske også fortryder. Sofie har købt nogle meget dyre og voksne gaver til Sara og Andreas og har lavet en tegning til sin mor.

1. juledag

En valgfri scene, som kan bruges, hvis gårdsdagen ikke blev afsluttet ordentligt.

Klokken tolv er der julefrokost. Bedstemor Lise har det bedre i dag og snakker og griner. Hvis karaktererne har lagt låg på deres konflikter over for hende, virker hun glad. Hvis ikke tager hun en snak med dem, og formaner dem om at finde ud af, hvad det virkelig er, de ønsker for sig selv og for hinanden. Stemmer deres handlinger overens med deres intentioner? I virkeligheden ønsker de jo det bedste for hinanden, og det er dét, Bedstemor Lise ønsker, at de skal indse. Efter frokosten er det tid til at tage hjem. Saras og Sofies bus går fra Hadsund kl. 16.00.

• Scenerne •

Tænk på denne scene som en udmatning – eller eventuelt forløsning – for den forrige aftenes forkrampethed. Hvis spillerne har taget en konfrontation i sidste scene, mener jeg ikke, at denne scene er nødvendig.

Det er marts måned, og solen lyser bag et dække af skyer. Den hvidkalkede kirke ligger midt i en labyrint af grusbelagte gange og små, firkantede gravsteder. Sneflager lader sig spidde på tjørnens pigge, og frosten knaser under skoene, da kirkegængerne ankommer. Det lader til, at vinteren trækker ud i år.

Klokkerne ringer til samling. Skelunds borgere samler sig andægtigt for at sige farvel til Bedstemor Lise. De er kristne vendelboere og tropper trofast op hver søndag, hvad enten der er begravelse eller bryllup.

Familien sidder forrest i kirken, som sorte fugle på rad og række. Der er hvide liljer fra dem på kistens lag. Præsten i den grønne messehagel træder op på prædikestolen, og taler længe om Guds nåde. Han kendte ikke Lise Pedersen særlig godt, så prædikenen bliver en kende upersonlig. Imens vandrer tankerne.

Bedstemor Lises begravelse

Der er gået næsten tre måneder. Der ligger sne udenfor, men der er også et par vintergækker, der titter frem – Bedstes yndlingsblomst.

Scenen begynder med, at karaktererne sidder i kirken. Præsten er ved at holde sin prædiken. Kisten, som Bedstemor Lise ligger i, er lukket. På låget ligger en stor buket hvide liljer.

Gør scenen til en fortællesekvens, hvor spillerne én efter én beretter, hvordan det er gået deres karakter siden jul. De bør ikke holde noget tilbage – fortæl dem eventuelt, at de kan betragte det som spilpersonernes tanker.

Husk, at her tæller improvisationens regler, eller udtrykt med andre ord: Det er aldrig tilladt at sige ”nej” til en medspillers udsagn. Sig i stedet ”ja, men...” og modificér udsagnet.

For at få spillerne i gang, kan du stille dem følgende spørgsmål:

- Er Andreas overhovedet med til begravelsen?
- Bor Sofie stadig hjemme hos Solveg?
- Er Andreas og Sara stadig sammen?
- Ses Andreas og Sofie stadig? Og er de elskende?

Kisten bliver båret over til kirkegården. Karaktererne står rundt om den, mens den bliver sænket i jorden. Og livet går videre.

Introduktioner til scener

Ombord på færgen

Hurtigfærgen Mads Mols tager 65 minutter om at krydse bælten fra Odden til Århus. Det er den 24. december, og båden er fuldstændig sort af hylende småunger og mennesker der kæmper om siddepladser. På fjernsynsskærmene bliver der vist Disney-show. En ryger sætter sig demonstrativt i den forkerte stolerække, og forårsager et voldsomt skænderi med en stresset københavnermor, der forsøger at skærme sine tre snotunger mod røgen fra hans cerutter.

Sara og Andreas sejler på Business Blue Class, hvilket sikrer dem en kop kaffe i restaurantens dyre, og børnefri, afdeling. Nede på bildækket holder deres Audi A6.

Solveg og Sofie er med bussen. Lige nu er Solveg fanget i køen ved kiosken, hvor hun prøver at købe en fransk hotdog og et Sirene-magasin til Sofie. Sara får øje på hende, mens Solveg kæmper som en grib for den sidste pølse.

Bedstemor Lises hus

Skelund kan lige akkurat gå for at være en by, når man kører gennem dens midte. Lige så snart man drejer ned ad Teglbakkevej, forsvinder illusionen helt. Der er marker på begge sider af vejen, og for enden ligger en stor bondegård.

Bedstemor Lise bor ved siden af gården i et lille, rødt parcelhus med hvidsprossede vinduer og en velplejet forhave, der ligger nøgen og gold hen i december måned. Et piletræ fryser i kulden med tynde, nøgne grene, som slæber opgivende hen ad jorden, og en bleg rede af visne solsikker trykker sig mod murværket. På det lille grantræ foran køkkenvinduet glimter elektriske julelys gult i eftermiddagens mulm.

Hoveddøren er malet grøn, og har fået en gang træbeskyttelse i efteråret. Den glider op, og Bedste står i karmen, indrammet af det varme lys, der strømmer fra den lille entré. Ved første blik ligner hun sig selv – hun er lillebitte, og med permanentede krøller, der glitrer gennemsigtigt som feår. Forstørrede, himmelgrå øjne indrammes af et brunt brillestel. Hun rækker armene frem: Velkommen, børn!

Ved nærmere eftersyn er det dog kun skæret fra ovnen med julebag, der får børnene til at stråle rødt. Smilet er blegt, og blikket udflydende. I år bliver julen ikke helt den samme.

Begravelsen

Næsten tre måneder er gået, og det er sidst i marts. Den hvidkalkede kirke ligger midt i en labyrint af grusbelagte gange og små, firkantede gravsteder. Sneflager lader sig spidde på tjørnens pigge, og frosten knaser under skoene, da kirkegængerne ankommer. Det lader til, at vinteren trækker ud i år. Klokkerne ringer til samling. Skelunds borgere samler sig andægtigt for at sige farvel til Bedstemor Lise. De er kristne vendelboere og tropper trofast op hver søndag, hvad enten der er begravelse eller bryllup.

Familien sidder forrest i kirken, som sorte fugle på rad og række. Der er hvide liljer fra dem på kistens låg. Præsten i den grønne messehagel træder op på prædikestolen, og taler længe om Guds nåde. Han kendte ikke Lise Pedersen særlig godt, så prædiken bliver en kende upersonlig.

Imens vandrer tankerne.

Referat af gennemspilning

Dette er referatet af betatesten. Mange tak til spiltesterne, hvis input var en stor hjælp: **Rikke Dollerup, Klaus Meier Olsen, Mie Brunberg, Embla Søndergaard.**

Først læste jeg introduktionen til første scene op. Jeg placerede spillerne i klasseværelset, og navngav de forskellige steder: Her var køen til kiosken, her var restauranten, og her var dækket.

Solveg er i færd med at skændes med en anden i køen om den sidste hotdog, da Sara får øje på hende. Hun reagerer ved at sige noget i retning af: ”Åh, det er hende. Nå, men vi må vel hellere være høflige”. Solveg får et afmålt knus, og fører de andre over til sin datter, Sofie, som står og venter ude på dækket. Der bliver udvekslet høflighedsfraser. Andreas er temmelig stille, og lusker hurtigt af med den undskyldning, at han lige må have en kop kaffe. Solveg foreslår, at når nu Sara og Andreas er i bil, kan de vel godt tage Sofie med. Sara er tydeligt irriteret, men Andreas mener nu godt hun kan være der mellem pakkerne, så hun må give sig.

”Så er vi snart i havn”, lyder det over højttaleren fra skibets kaptajn. Folk begynder at møve sig vej ned i deres respektive biler og busser. Solveg siger farvel, og stiger på rutebussen.

Jeg sørger som spilleder for at stille fire stole op, der repræsenterer bilen.

I bilen er Sara irritabel, og taler ned til Sofie, der ellers idoliserer hende, og beundrer hendes sidste nye billedserie. Andreas spilder kaffe ud over sine nye bukser fra Armani, som Sara lige har købt til ham, og de må standse ved en tankstation for at tørre bilens lædersæder af. De er sent på den, og Sara klager.

I mellemtiden når Solveg faktisk først frem til Bedstemor Lise. Hun bliver som sædvanlig taget imod med åbne arme, men det er tydeligt, at den gamle dame ikke er helt sig selv.

Mens de står og skærer brunkager, ruller Audien op gennem indkørslen.

Bedstemor Lise er tydeligvis specielt glad for at se Sara, som hun spørger til, mens hun tager imod de nyankomnes frakker. Da Sofie tager sit halstørklæde af, kommer guldhjertet hun har fået af Andreas til syne.

Her bryder jeg momentært ud af min bipersonsrolle som Bedstemor Lise, og gør alle opmærksomme på guldhjertet. Den eneste, som ikke bør få noget ud af oplysningen, er Solveg. Spilleren kan nok ikke undgå at skrive sig det bag øret, da guldhjertet jo indgår i scenariets titel.

Der opstår en lille pinlig tavshed. Bedste tager sig til maven, og skærer ansigt. ”Undskyld, børn”, siger hun. ”Jeg har det ikke så godt”.

Bedstemor Lise beder Sara om at følge hende i seng og hente den smertestillende medicin. Hun er tydeligvis ulykkelig og begynder at græde. Hun beder Sara om en tjeneste: Siden dette nok bliver hendes sidste jul, vil Sara så ikke nok sørge for, at den bliver helt perfekt? Hun lader ikke Sara gå, før hun har lovet dette højt og helligt.

Sara går beslutsomt tilbage til de andre. ”OK, nu skal I høre”, briefer hun. ”Bedstemor har det ikke godt. Hun har bedt mig om at sørge for, at denne her jul bliver hyggelig. Så nu hygger vi alt, hvad vi har lært!”

Andreas ser snart sit snit til at undslippe, for juletræet skal jo fældes, og det er traditionelt hans job.

Sofie siger straks, at hun godt kan bruge lidt frisk luft, så hun vil da gerne tage med.

Solveg og Sara bliver hjemme og tager sig af stegene, mens de smalltalker om ditten og datten.

Imens lader Andreas sig forføre ude i skoven.

Sara bliver mere og mere utålmodig. Der er gået flere timer, og så lang tid plejer det ikke at tage med det juletræ. Hun ringer til Andreas på hans mobiltelefon og skælder ud. Han forsvarer sig med, at de lige er på vej hjem.

Da de dukker op med træet, vil Sara gerne udbede sig en forklaring. Sofie træder hurtigt til: ”Jamen, det skulle jo bare være det fineste, bedste træ i hele skoven, så vi måtte lede længe”. Faktisk var de helt ovre ved den lille sø, hvor kusinerne plejede at skøjte, da de var små, lyver Sofie.

Gnavent pynter de tre kvinder juletræet sammen. Sofie beundrer noget af den pynt, Sara har lavet. Sara tager kun modvilligt imod complimentet. Hun er stadig foruroliget over smykket. Hun er dog ikke helt sikker på, at det virkelig er hendes.

Så er der julemiddag. Bedstemor bliver hentet ud fra sovekammeret, hvor hun har fået sig en god skraber. Hun sludrer hyggeligt med de andre, og vil høre alt om, hvordan det går. Har Solveg ikke snart fundet sig en ny mand? Og hvad med Sofie, skal hun snart til at have en kæreste – eller er der allerede en ung mand i hendes liv? Har Sara hørt noget til Dorte (Saras mor) for nylig?

I et stykke tid virker middagen måske ikke helt uudholdelig. Men pludselig bliver Bedste ked af det. Hun bryder sammen og fortæller om, hvor bange hun er for at skulle dø. Til sidst går hun ind i soveværelset for at lægge sig.

I stuen udspiller sig nu en meget ubehagelig samtale af en vis varighed. Sofie foreslår, at Sara godt kunne tage fri fra sit job og passe Bedste i hendes sidste par måneder. Sara mener, at det absolut ikke kan komme på tale – for det første har hun for travlt, og for det andet er hun slet ikke bevendt med den slags. Hvis der er nogen, der skal tage sig af Bedste, må det være Solveg. ”Men mor skal jo passe mig”, siger Sofie. Solveg er enig, men forsøger samtidig at mægle mellem de to andre. ”Det er jo slet ikke sikkert, at Bedste vil have hjælp”, siger hun. Andreas kommer med et forkølet forslag om, at Sara og han da kan betale nogen for at komme og tage sig af Bedste. Men det mener Sofie ikke er en god idé – man kan da ikke sådan sende en fremmed ind i Bedstes hjem.

Der er krig mellem de to kvinder, og Sofie ender med at gå. Først sætter hun sig op på sit og Solvegs værelse. Så sniger hun sig ned for at tale med Bedste selv om sagen.

Bedste er groggy af morfinen og bliver ved med at forveksle Sofie med Sara. Hun vil dog gøre næsten alt for at gøre børnene glade, så Sofie får hende til at sige, at hun gerne vil have en hjemmehjælp, og det må gerne være en fremmed, som Andreas og Sara betaler for.

Sofie meddeler triumferende dette til de andre i spisstuen.

Riz à la manden bliver serveret. Sara er stadig sur og nægter i øvrigt at spise noget. ”En rigtig model spiser slet ikke riz à la mande”, betroede hun Sofie da de sad i bilen, så nu må hun leve op til sine egne ord. Talen falder på Sofies modeljob. Solveg er ikke tryk ved de strenge diæter, som Sara har fortalt hører med til at være model. Sara siger irriteret, at Sofie vel nok er gammel nok til at bestemme over sin egen krop. Det er Sofie enig i, og hun bliver hurtigt irriteret på Solveg over, at hun blander sig.

Andreas får mandelen, men smugler den over til Sofie, der bliver irriteret over at blive behandlet som et barn. Selv af Andreas! Hun surmuler (hvilket selvfølgelig kun får hende til at fremstå endnu mere barnlig).

Efter maden spørger Sara, om ikke Sofie har lyst til at gå med udenfor og trække lidt luft. Så kan de måske også snakke lidt om hendes karriere. Sofie siger begejstret ja.

Saras rigtige formål med den lille gåtur er dog, at hun vil have et bedre kig på Sofies smykke. Hun spørger afslappet, om hun ikke lige må se det, og Sofie rækker hende det. Ved nærmere syn kan Sara se, at det uden tvivl er hendes guldhjerte. Hun holder masken og slendrer videre, mens hun beder Sofie om at overveje grundigt, om hun virkelig vil være model.

Da de når tilbage til huset, er det tid til at danse om juletræet. Sara siger, at hun har forstuvet en

ankel, og ikke kan være med. Andreas synes det er noget mærkeligt noget, men gider ikke skændes med hende. De andre synger "Barn Jesus i en Krybbe lå" – det vil sige, det gør i hvert fald Sofie, som har en smuk, ren sangstemme, mens de andre to brummer med på bedste beskub, uden at kende teksten.

Bagefter er der uddeling af gaver. Andreas har købt en ekstra gave til Sofie – en parfume, der har kostet lige omkring tusind kroner.

Da Sofie modtager den sexede negligé, bliver Solveg igen bekymret for sin datter. Der er jo heller ingen grund til, at hun bliver voksen hurtigere end nødvendigt, mener hun. Sara siger irriteret, om ikke snart det er på tide, at Solveg ser i øjnene, at hendes datter ikke er et barn længere.

Efter gaverne opstår der en pinlig tavshed. Der er ikke mere jul på programmet. Sofie spørger Andreas, om ikke de skal gå en lille tur. Solveg synes det er en god idé med lidt frisk luft, hun vil da gerne med. Saras fod har det åbenbart bedre, for hun følger efter dem. Sofie og Andreas forsvinder ind mellem træerne. Solveg finder dem efter et stykke tid, men aner ikke uråd. Hun spørger til gengæld Andreas, om der er noget galt med Sara. Hun virker mildest talt lidt stresset. "Jeg må jo hellere snakke med hende, så", siger han med et suk.

Sara og Andreas mødes i stuen. Sofie har søgt tilflugt på sit værelse, og Solveg står i køkkenet, hvor hun sørger for at få vasket det sidste op.

"Hvad fanden har du egentlig gang i, din idiot?" begynder Sara samtalen. Andreas forsøger at spille uforstående, men Saras stemme rejser sig hurtigt til et meget højt leje. "Sig mig, hvad regner du mig for? Tror du ikke jeg ved det? En sekstenårig, Andreas!"

Køkkenet ligger lige op til spisestuen, og selvom døren er lukket, kan Solveg ikke undgå at høre skænderiet. Først ryster hun på hovedet – det er da også noget værre noget! Tænk at Andreas har været Sara utro med en sekstenårig. Men da Sara udbryder: "Og så er hun oven i købet familie!", går der et lys op for hende. Forskrækket slår hun en hånd for munden. Så marcherer hun ind i stuen. "Hvad foregår der?" kræver hun at vide. "Sig mig engang – Andreas – *har du voldtaget min datter?*"

Sofie har i mellemtiden lagt mærke til, at der bliver råbt nede i stuen. Hun kommer farende ned, og ser sin hulkende mor i færd med at slå på Andreas med knyttede næver. Hun bryder ind og prøver at forklare Solveg, at hun ikke er blevet voldtaget – at hun faktisk selv ville. Solveg prøver desperat at få hende ud af stuen, og de to kvinder brydes, indtil Sofie giver sin mor en på siden af hovedet. Så falder hun om i en hulkende bunke.

"Nej, Solveg", siger Andreas. "Jeg har ikke misbrugt din datter. Jeg elsker hende!"

Men Solveg nægter at tro ham. Hun vil have sin datter væk fra huset, og det kan kun gå for langsomt. Hun ringer til det lokale taxafirma, men alle linier er optaget, og hun bliver sat i kø.

Sara er stadig rasende på Andreas, men samtidig er der også åbnet op for en samtale, for første gang i lang tid. Hun vil vide, hvorfor han har været hende utro. Han svarer: "Fordi Sofie er som dig, inden du døde!"

Sara bliver chokeret, og vil vide, hvad han mener. Det viser sig, at han taler om hendes drøm – hendes karriere. Han mener ikke, de kan have et forhold, så længe karrieren kommer før ham. Men Sara er ikke enig. Hvordan kan det blive hendes skyld, at han ingen ambitioner har? Hvis han nu bare havde haft den mindste smule ryggrad, i stedet for altid at lade hende om at stå for alle beslutningerne, så havde sagerne måske set anderledes ud..

Sofie får vredet sig ud af Solvegs greb og løber ind i stuen. Solveg løber efter og prøver at overbevise sin datter om, at hun ikke skal have mere med Andreas at gøre. Men Sofie er fast besluttet på at

bevise for sin mor, at hun er et voksent menneske, der har sin egen vilje. Hun lægger armene om Andreas' hals, og tungekysser ham voldsomt.

Sara tager sin vielsesring af, og slynger den i hovedet på Sofie. ”Nu kan du have ham, indtil du også bliver for gammel. Han vil kun have dig, mens du er ung og svag”.

”Kom”, siger Sara til Solveg. ”Nu henter vi Bedste, og så tager vi af sted”. Hun, Solveg og Bedste kører af sted i Audien, og efterlader Andreas og Sofie alene i huset.

Her klippede jeg scenen. Jeg bad alle spillerne om at sætte sig ned omkring bordet, og inden de fik mulighed for at gå off play, læste jeg introduktionen til sidste scene op, hvor karaktererne befinder sig i kirken.

Sidste scene er forskellig fra de andre scener, idet det er en fortællesekvens. Jeg spurgte spillerne, hvad der var sket med karaktererne siden jul.

Da Sara kom hjem, smed hun alle Andreas' ting ud af vinduet. Hans litografisamling, hans bøger, hans tøj og hans tegninger. Hun omdekorerede lejligheden, så man ikke kan se, Andreas nogensinde har boet der.

Hun og Solveg er tættere knyttet til hinanden, end de har været i mange år. Sara sørgede for, at hendes kiksede kusine fik en makeover, og hun opfordrede Solveg til at tage en ny uddannelse. Når Sara er sammen med Solveg, er hun stadig den tjekkede sild fra før. Men inden i er hun et kaotisk rod af følelser.

Sofie flyttede ud fra sin mors lejlighed og fandt et værelse. Hun har stadig mange ting stående hos sin mor, men kommer som oftest kun forbi, mens moderen er på arbejde. Hun ses stadig med Andreas. Hun vil så frygtelig gerne være forelsket i ham, men hun kan ikke. Det er som om, magien er forsvundet, efter de ikke behøver holde forholdet hemmeligt. Det går stadig godt i skolen, synes Sofie, selvom hun ikke har mange venner. Hun har faktisk ikke længere nogen at tale med, efter at hendes mor ikke er del af hendes liv længere – men hun fortæller sig selv, at hun da heller ikke har brug for nogen.

Sofie har droppet modelkarrieren. Hun vil aldrig blive som Sara, har hun besluttet. Men det er præcis hvad hun allerede er.

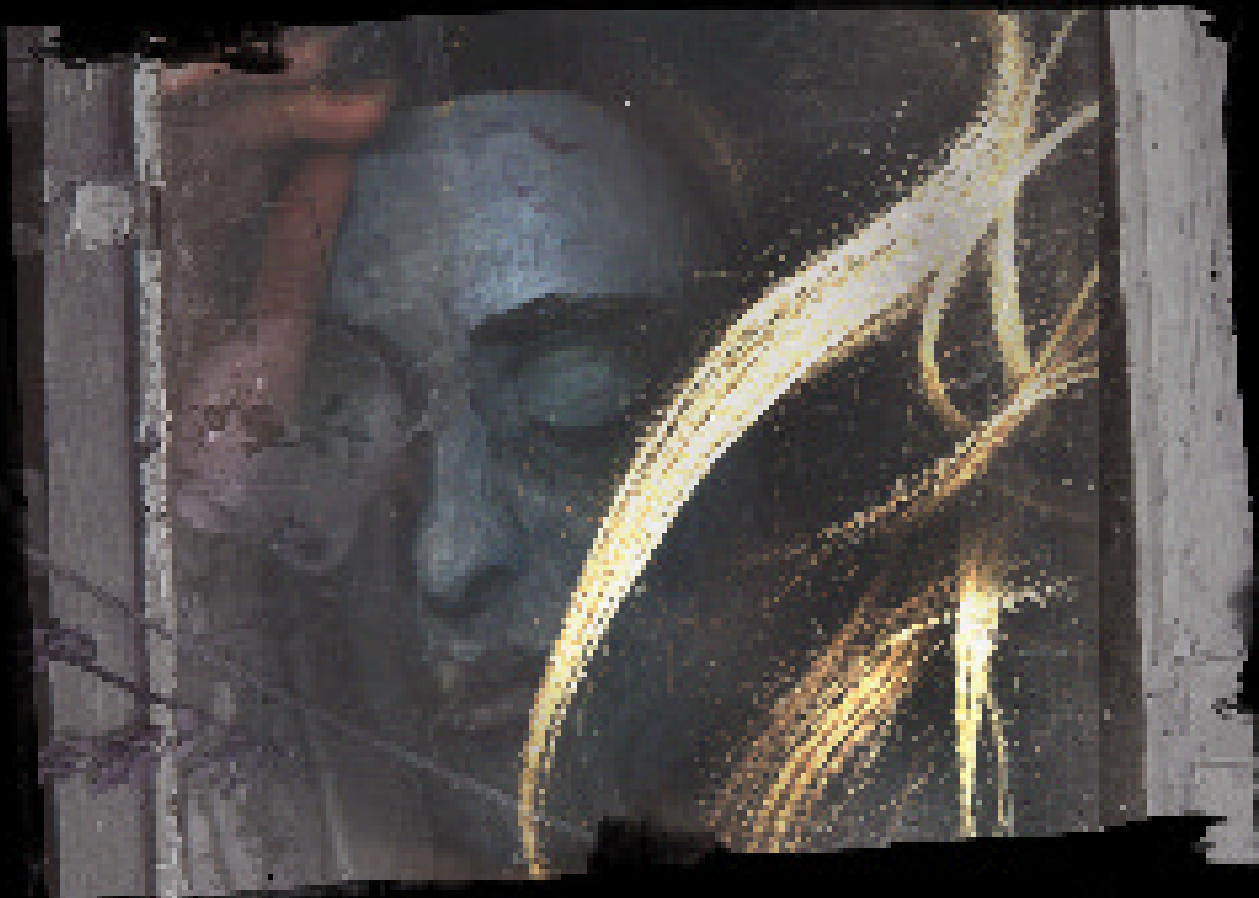
Andreas elsker stadig Sofie, men han holder forholdet hemmeligt på arbejdet. Han har fortalt sine kolleger, at han og Sara er gået fra hinanden, men ikke detaljerne om hvorfor. Han agter at fortælle sin bekendtskabskreds om Sofie – han skal bare lige finde det rigtige tidspunkt.

Og Solveg? Ja, hun har jo fået en makeover og er begyndt på VUC. Men hun er stadig ulykkelig og ensom. Hun har Sara, og det er hun da glad for – men forholdet har på mange måder ikke ændret sig. Det er stadig Sara, der har højstatus, og når de mødes, er det altid på Saras præmisser – på smarte caféer, og iført tøj efter Saras anvisninger. Solveg savner Sofie. For hvad er hun uden hende? Men måske vil det ændre sig med tiden. Hun er trods alt begyndt at møde nye mennesker.

Bærerne samler kisten op, og bærer den over på kirkegården. Præsten siger et par ord, inden kisten bliver sænket ned. ”Af jord er du kommet, til jord skal du blive”. Han kaster et par håndfulde mørk muldjord ned over kisten.

Frem af sin taske tager Sofie en guldring – Saras vielsesring. Hun kaster den ned i graven. Så vender hun sig og går.

Solres

Det første, jeg gør, når jeg kommer hjem, er at råbe Saras navn. Nej, jeg mener selvfølgelig Sofie! Det var da sjovt, at jeg sådan skrev forkert! Man skulle jo også næsten tro, at Sofie var Saras datter. Sofie er så smuk og fuld af selvtillid, ligesom min kusine Sara.

Men de ligner nu ikke hinanden, min Sofie er en nordisk skønhed, med feår og ferskenkinder. Sara er sorthåret som en indianer.

Måske var jeg faldet lige så godt ud som min datter, hvis jeg havde haft de samme muligheder. Hvis ikke min far var død. Hvis ikke min mor havde været sådant et skrækkeligt menneske. Det er ikke pænt at tale grimt om de døde, men der er ikke ret meget positivt at sige om min mor.

Jeg er fuldstændig ødelagt i dag. Jeg tror måske, der er noget galt med min ryg. Jeg tænker hele dagen på at komme hjem. Jo, jeg har da ondt af klienterne. Men nogle af dem er så bitre, så bitre. Der er for eksempel Britta ude på Brannersvej, lige ved siden af Cykelbanen: Man kommer dårligt indenfor, før det går løs. ”Hvorfor giver De ikke hånd? Sig mig, stiller De Dem med ryggen til mig i mit eget hjem? Mage til uforsømmethed!”

Jeg ville gerne hjælpe, det ville jeg virkelig. Det er en forfærdelig skæbne at blive gammel og ensom. Jeg har forsøgt at sætte mig ned med Britta og tale med hende om hendes liv. Hendes eneste søn besøger hende aldrig. Hun ved ikke, hvor i verden han er, om hun har børnebørn – intet! Brittass smerte er så stor, at jeg ikke kan nå ind til hende.

Nå, men Sofie og jeg er jo heldigvis glade i vores lille hjem. Jeg er så stolt af Sofie. Det er rart at være beviset på, at ikke alle børn, der vokser op med en alenemor, får problemer. Det er sådan en

dum floskel, og siden Sofies fødsel har jeg været fast besluttet på, at jeg ville gøre det perfekt! Intet mindre – og jeg synes faktisk, det er gået godt. Måske var det held i uheld, at Carsten forlod mig da jeg blev gravid, for faktisk er jeg ikke sikker på, at Sofies opdragelse var blevet lige så god med hans indblanding.

Men jeg kan mærke, at det skræmmer mig at tænke på, hun snart er voksen. Femten år! Skolen insisterer på, at hun skal i arbejdsmarkedspraktik. Hun vil gerne være arkitekt. Kusine Saras mand, Andreas, er jo arkitekt. Jeg kunne ringe til kusine Sara og bede hende spørge ham.

Jeg bryder mig ikke om at spørge Sara om tjenester. Hun gjorde så meget for mig, da jeg var lille – selvom hun jo egentlig er den yngste. To år er meget, når man er lille. Men hun var altid så smart, og jeg tror det smittede lidt af på mig. Det er ærgeligt, vi aldrig ser hinanden mere. Hun er så fuld af power og karisma! Man må virkelig sige, at hun har realiseret sig selv.

Jeg har passet godt på Sofie. Jeg kan godt lide at tænke på mig selv som en slags professionel forælder. Jeg tror, det er de færreste, der tænker så meget over deres børns opdragelse, som jeg har gjort. Jeg kan virkelig ikke forstå, hvordan man kan lade noget så vigtigt som børneopdragelse være op til tilfældet. Jeg er bevidst om de valg, jeg har truffet. Jeg tror på frihed under ansvar. Børn har brug for rammer, men på den anden side har de også brug for at gøre deres egne erfaringer. Det er vigtigt, at man ikke skaber en unødigt distance til sit barn ved at lave for stramme regler. Jeg har altid været i dialog med Sofie, og på den måde har jeg haft mulighed for at påvirke hendes valg og være del af hendes liv. Indtil hun blev teenager tror jeg faktisk,

at jeg var Sofies bedste ven. Naturligvis ikke som en jævnaldrende – det er vigtigt, at man som voksen er sig sit ansvar bevidst. Jeg synes, det er forfærdeligt, når voksne kvinder tvinger deres døtre ind i noget, der skal ligne et ligeværdigt venskab, som de bruger som undskyldning for at læsse af.

Der er også mange, som siger, at Sofie virker meget moden af sin alder. Hun er et utrolig velstimuleret barn, det har hendes lærere også altid rost mig for. Og så intelligent. Sofie er min største bedrift.

Så er Sofie kommet i praktik hos Saras mand. Hun siger, det er dødsygt. Nu er hun ikke sikker på, at hun vil være arkitekt alligevel. Vi tog os en lang snak over en kop urtete. Hun er jo kun lige fyldt seksten, så der er lang tid endnu til at bestemme sig. Så længe hun klarer sig så flot i skolen, er der ingen problemer – fremtiden ligger åben. Og nu er der jo i første omgang gymnasiet. Det har altid ærget mig, at jeg ikke kom i gymnasiet. Hvor er jeg stolt af min datter.

Jeg elsker vores små snakke i køkkenet. Det var godt, jeg fik denne her lejlighed. Det er vigtigt med et stort køkken, det er så hyggeligt, og det generer mig faktisk ikke at sove på sofaen i stuen. Sofie vil have, at vi skal have internet med fastnet. Jeg ved ikke rigtig, hvordan vi skal få råd, men hun siger, at i gymnasiet har alle det, og hun skal jo kunne følge med, når hun begynder i 1. G efter sommerferien. Hun har ret: Man må også følge lidt med tiden.

Jane fra Sofies nye gymnasieklasse:

Det er fedt at møde en masse nye mennesker. Gymnasiet er bare så meget mere seriøst end folkeskolen. Vi har haft vildt mange fester her i begyndelsen, for at få os rystet lidt sammen. Så kan man virkelig se, hvem der har de kedelige forældre! Sofie er en af de heldige – hun har en mor, der forstår hende. Vi er jo ikke børn mere, vel? Jeg er så træt af at skulle være hjemme klokken elleve. Sofie, hun ringer bare til sin mor og siger, hvornår hun kommer hjem. Ingen diskussion!

Nu har Sofie fået ind i hovedet, at hun vil være fotomodel. Det kan hun helt sikkert blive, hun er jo så flot. Jeg kan bare huske fra kusine Sara, at det er temmeligt hårdt. Der er også alt det dér med kropsfiksering – tænk hvis hun gik hen og fik anoreksi!

Jeg har aldrig spurgt Sara, hvorfor hun og Andreas ikke har fået børn, men hun er jo så skrækkelig tynd. Det skulle ikke undre mig, om det har gjort noget ved hendes krop. Hvis hun skal nå det, skal hun sandelig geare lidt ned med modebutikken og alt det dér.

Jeg tror, at kvinder, der ikke får børn, ender med at blive bitre. Når de bliver gamle, kommer de til at spekulere over, hvad det mon er, de går glip af. Hvis der er én vigtig ting,

man lærer af at være sagsbehandler, så er det, hvor vigtigt det er at kunne se tilbage på sit liv, og ikke føle, man gik glip af noget.

Jeg sidder ude i køkkenet og kigger på madopskrifter, da telefonen ringer. Det er bedstemor Lise. Hun lyder som sig selv, så jeg er slet ikke forberedt på det. Hun siger hun har kræft i maven og skal dø! Åh Gud, det er skrækkeligt. Stakkels, stakkels bedstemor Lise!

Jeg bliver helt ude af mig selv. Jeg siger til hende, at det ikke passer – lægerne tager så ofte fejl. Men så bliver hun stille i den anden ende af telefonen, og det går op for mig, at hun græder. Bedstemor Lise! Jeg har aldrig hørt hende græde før. Jeg er virkelig helt paf! Jeg aner ikke, hvad jeg skal sige. Jeg ville gerne tilbyde at tage op til Nordjylland og besøge hende, men jeg tænker på Sofie. Jeg synes Sofie har virket lidt fjern over for mig, siden hun begyndte i gymnasiet. Det går strygende med karaktererne, men hun er blevet lidt indesluttet. Hun er tit ude hos veninderne, og det skal hun selvfølgelig have lov til, jeg vil bare sikre mig, at hun har det godt. Jeg savner nok bare en god mordattersnak over køkkenbordet.

Men jeg lover bedste, at vi kommer til jul.

Julegaverne:

Til Sofie: Et par meget dyre Guccisko, som Sofie har ønsket sig. En sort mascara fra Maybelline, og Lev Tolstøys roman "Anna Karenina".

Til Sara og Andreas: et par hvide t-shirts – sådan nogle kan man jo altid bruge.

Til bedstemor Lise – på vegne af både hende og Sofie: En lille fugl i kongeligt porcelæn.

Sofie og jeg har et skrækkeligt skænderi.

Hun siger, at hun ikke gider tage med op til bedstemor Lise her til jul. Jeg siger, at det har hun bare at gøre! Jeg hader at være sådan.

Det er slet ikke mig! Jeg forstår heller ikke, hvorfor hun pludselig er så stejl. Det ligner hende ikke! Hun burde da have lidt medfølelse for en stakkels, gammel dame. Som oven i købet er hendes oldemor. Dengang Sofie var lille, var vi altid velkomne hos min bedstemor Lise. Vi skylder hende sørme mange jule, som vi ellers ville have fejret helt alene. Åh, hvor er jeg dog gal i skralden! Mest af alt er jeg dog bare ked af det.

Men måske er det mig, det handler om. Jeg synes, Sofie har lagt distance til mig her på det sidste. Faktisk tror jeg, det vil gøre os godt at komme lidt væk sammen. Så kan vi rigtig få snakket ud.

Sara

Da Andreas og jeg blev færdige i gymnasiet, gav han mig et lille guldhjerte til at hænge om halsen. Jeg vil ikke ligefrem påstå, at hjertet passede ind i min stil. Det gør det stadig ikke. Nu er jeg nok mere til smykker fra Dyrberg/Kern. Guldhjerner har ikke været på mode siden halvtredserne, og det bliver de nok heller ikke foreløbig. De er forfærdelig borgerlige. Men anyhow, det var da en smuk gestus, og jeg var rørt på behørig vis. Vi havde været venner gennem hele vores gymnasietid, og i løbet af den sommer begyndte vi at komme sammen.

Andreas var ikke som de andre fyre. Han var eftertænksom og velovervejet. Klassens kloge dreng, men uden at være nørdet. Mens de andre gik i T-shirt, gik han altid i skjorte. Han så ældre ud end dem.

Jeg begyndte vel min modelkarriere omkring samtidig. Jeg stod og vikarierede i min mors butik i Hellerup, da en agent kom forbi og opdagede mig. Først ville jeg faktisk ikke. Jeg sagde, at jeg ville ind på arkitektskolen, så jeg skulle passe mine studier. Men hun kom igen flere dage i træk, og til sidst gik jeg med til, at en fotograf måtte tage et par billeder af mig. Jeg tror egentlig årene som model var en slags prøve for mig. En måde at lære, hvad hårdt arbejde vil sige. Jeg havde det virkelig ikke godt. Det konstante fokus på mit udseende, og de gentagne slankekur – det var alt for hårdt for sådan en ung pige. Men jeg fik jo et indblik i modeverdenen, som jeg ikke kunne have været foruden. Og Andreas var en støtte hele tiden. Det skal man ikke glemme.

Mens jeg blev model og gik catwalk i Milano, kom Andreas ind som arkitekt. *Min* drøm, ja. Han har altid været ude af stand til at tage sine egne beslutninger. Det er noget af det, jeg er mest dødtræt af ved ham.

Bedstemor Lise om Sara:

Hun var en meget selvstændig pige, lige fra hun var helt lille. Og sådan et kønt barn.

Hun elskede festivitás – var meget aktiv og udadvendt. Jeg kan huske til vores jul, at hun engang spurgte: ”Bedste, hvorfor skal vi altid høre salmer? Kan vi ikke høre noget lidt mere

moderne?” Og jeg sagde: ”Jo, min skat – men kan du ikke tage noget med, for jeg har jo ikke forstand på moderne musik”. Og det gjorde hun så. Siden har det været en juletradition, at vi hører den dér ”Last Christmas” hvert år.

Vi har altid holdt jul hos bedstemor Lise. Stakkels bedste. Hun ringede mig op for et par måneder siden og kunne dårligt holde tårerne tilbage, da hun fortalte, at hun har fået kræft i maven. Dette her bliver sandsynligvis hendes sidste jul. Inden jeg havde fået set mig om, havde jeg sagt alt det, jeg skulle, om at hun kunne komme og bo hos os, at vi nok skulle passe hende og så videre. Heldigvis sagde hun nej, hun ville da ikke være til besvær, og hun ville helst dø i sit eget hjem. Hvis jeg skal være ærlig, så har Andreas og jeg hverken tid eller overskud til at have en døende kvinde boende. Det lyder måske kynisk, men jeg gider ikke hykle. Hvis nu Andreas’ og mit forhold havde været anderledes. Hvis nu ikke jeg havde haft så travlt.

Men det undrer mig nu, at Solveg ikke har tilbudt sin hjælp. Hun er sagsbehandler, og er vant til at have med mennesker at gøre. Hun plejer også at være så selvopofrende. Det er sikkert for at skåne sin forkælede unge.

Min kusine Solveg. Vi har altid været veninder, siden vi var små. Hun er så kejtet, så jeg tog hende under mine vinger. Gav hende hendes første læbestift. Det har sikkert også været hendes sidste. Solveg ser håbløs ud. Efter vi er blevet voksne, ser vi sjældent hinanden. Et eller andet sted ville jeg da gerne hjælpe hende, hun trænger virkelig til en saltvandsindsprøjtning. Men jeg kan ikke helt se, hvordan hun skulle passe ind i mit liv. Nej, vi har ikke længere meget til fælles – man kan næppe tage hende med på kunstudstilling eller på café. Et venskab skal da være noget gensidigt – give and take. I Solvegs og mit tilfælde ville det bare være mig, der gav. Og så snakker hun altid om den unge. Solveg ringede til mig her i foråret, selv om jeg ikke havde hørt fra hende siden jul, og spurgte om hendes forkælede teenagetøs kunne komme

i 9. klasses praktik på Andreas' arkitektstue. Jeg var næsten ved at sige nej! Hvorfor kan ungen ikke ringe selv? Skal Solveg gøre alt for hende?

Hun tilbeder den datter, så det er ikke underligt, at tøsen er blevet så selvcentreret. Jeg synes ikke det er charmerende, at en kvinde er så selvopofrende som Solveg. Nogle ville nok mene, at hun er den perfekte mor. Jeg kan ikke se hvorfor det skulle være så fantastisk – en kvinde, der ofrer alt for sit barn. Jeg tror, det skadede hende meget, at hun mistede sin far i så ung en alder. Onkel Søren var vist fed nok. Han mindede ret meget om min mor. Det var virkelig synd at han døde.

Dorte – min egen mor – gik kun hjemme, da jeg var helt lille, mens de stadig var gift. Dorte er karrierekvind, det er nok derfra jeg har det. Men jeg synes altid, der har været tid nok til mig. Min far var amerikaner og havde vistnok indiansk blod i årerne. Jeg har ofte fået at vide, at jeg ligner en indianer, med mit lange,

sorte hår og gyldne teint. Det har altid anet mig, at Dorte ville ende med at flytte tilbage til USA. Hun har boet i Frisco de sidste ti år, så det er ikke så meget, jeg ser til hende.

Peter, Saras arbejdskollega:

Sara er utrolig. Hun er fantastisk karismatisk, og ekstremt arbejdsom, nærmest som et lokomotiv. Det er virkelig en fornøjelse at se hende arbejde. Jeg elsker at designe for Sara, fordi hun giver en lov til virkelig at være kreativ. Hun er ikke bange for at prøve noget nyt. På den anden side, så er hun ekspert i at skelne mellem skidt og kanel – så det at få sine

designs ud i hendes butikker er i sig selv en kvalitetsgaranti!

Hun er virkelig sød over for sine ansatte. Jeg har hørt, at kvindelige chefer kan være nogle bitches – specielt i modeindustrien. Men Sara er enormt sød og varm – man kan mærke, at der banker et godt hjerte i hende.

Andreas og jeg. Andreas er vel egentlig min rigtige familie. Der er også bedstemor Lise, men vi ses jo kun til jul, og nu...

Der var engang, hvor Andreas var min bedste ven. Han har altid været mere intelligent end mig. Da vi var helt unge,

kan jeg huske fornemmelsen af at komme hjem til Danmark efter et job, og så sætte mig ned sammen med ham. Han sagde altid sådan nogle kloge ting, der fik det hele til at falde på plads for mig. I virkeligheden var vores forhold bedre dengang, jeg havde det

dårligt. Da jeg åbnede min første modebutik, og tingene begyndte at køre for mig, trådte Andreas i baggrunden. Jeg kan ikke engang rigtig sige, om jeg elsker ham mere, selvom jeg på den anden side heller ikke kan forestille mig at slippe ham. Vi har ikke haft sex i mange måneder. Sammen, altså. Jeg er faldet i et par gange. Det er ikke noget stort, egentlig kunne jeg jo ikke drømme om at være Andreas utro. Det er bare nogle flirts, som har udviklet sig lidt. Ikke noget fast. Jeg kunne da ikke drømme om at få mig en elsker! Tanken er absurd – klichéagtig.

Hvordan jeg ville reagere, hvis jeg fandt ud af, at Andreas havde været mig utro? Uha. Han skulle fandeme ned på sine grædende knæ og

tigge om tilgivelse. Det er ikke, fordi jeg er dobbeltmoralisk, jeg synes bare i det mindste, man kan tage sine forholdsregler og sørge for, at den anden aldrig, aldrig finder ud af det. Det er det mindste, man kan gøre. Hvad man ikke ved, har man ikke ondt af. Men på den anden side er det nok meget hypotetisk, for jeg tror ikke Andreas kunne drømme om at være mig utro. Andreas har altid tilbudt mig, og dybest set tror jeg han ved, at han har skudt papegøjen. Udseendemæssigt såvel som karrieremæssigt er jeg out of his league. Det er ikke for at være arrogant. Men sådan er det altså, og vi ved det begge to, selvom det er en usagt sandhed.

Jeg elsker Andreas meget højt, men nej hvor ville jeg ønske, han havde lidt mere nosser. Han har altid været min stille mand. Det kan ikke være et tilfredsstillende liv. Jeg ved, han ikke er glad. På det seneste er han blevet meget fjern og har trukket sig væk fra mig.

Det er på tide, vi får en god, lang snak. Men jeg er faktisk lidt bange for at tage den. Det ligner mig ellers ikke at være konfliktsky. I virkeligheden er jeg nok bange for, hvad der sker. Vi er vokset fra hinanden – men jeg er ikke klar til at miste ham. Jeg elsker ham jo. Jeg ved ikke rigtig hvad jeg skal gøre, hvis jeg skal redde vores ægteskab. Drosle ned for mit arbejde? Ofre min drøm? Jeg er den person, jeg har lyst til at være. Det er Andreas ikke. Julen bliver første gang i mange måneder, vi skal være alene sammen.

Det er jul, og ligesom så mange gange før bliver den fejret hos Bedstemor Lise.

Sara plejer at insistere på, at der både skal være flæskesteg og and. Sara, Solveg og Sofie plejer at pynte juletræ sammen.

Sara har købt følgende julegaver:

Til Solveg - En parfume fra Victor & Rolf (supermoderne hollandske designere). Flaconen er fantastisk, men proppen er smeltet fast, sådan at man skal smadre flasken for at bruge indholdet. Et statement om skønhedens forgængelighed.

Til Andreas - Han er vild med kunst, så han får et indrammet print af kunstneren Roy Lichtenstein.

Til Sofie - en sexet negligé fra Aubaude.

Til bedstemor Lise - en flot frugtskål fra Illums Bolighus.

Andrea

Shitshitshit! Jeg kan ikke koncentrere mig. Hun ved, jeg glør. Det er fandme åndssvagt. Jeg glør på en sekstenårig praktikant, der er kusine Solvegs datter. Hver gang jeg vender mig om, fanger jeg hendes blik, selvom jeg prøver at lade være. Betyder det så, at hun også kigger på mig? Andreas, din nar! Det kan da være ligemeget. Hun er seksten! Og jeg elsker Sara.

Min kones kusine ringede for en måneds tid siden, og spurgte om hendes datter kunne komme i 9. klasses praktik som arkitekt. På min stue. Det var ikke noget problem, troede jeg. Nu er jeg helt rundt på gulvet. Jeg har det ligesom, da Sara og jeg lærte hinanden at kende i gymnasiet – det er hvad? Snart tyve år siden? 23 år siden! Shit. Nu sidder jeg og savler over en sekstenårig, som en anden gammel gris. Hun er kun et barn, for helvede, og jeg kan huske da hun blev født! Det virker ikke som særlig længe siden. Jeg ser alting gennem et filter. Himmelen er lysende blå, alting er smukt. Sofie, Sofie, Sofie. Jeg havde glemt, hvordan det var at være forelsket. Hvad er der i vejen med mig? Jeg har den smukkeste kone, man kunne forestille sig. Sara ligner en på tredive endnu, men med en moden kvindes ynde og karakter. Hun har en strålende karriere. Hvis man skal være berømt, så er Saras den bedste måde at blive det på, synes jeg: Velanset inden for en snæver kreds af mennesker, men uden at blive genkendt på gaden af hvem som helst. Hele modeverdenen kender Sara, i hvert fald hvis de er noget ved musikken. Det er den lille designers største drøm at sælge sit mærke i Saras butikker. Okay, vi har ikke meget sex. Måske er det dér, hunden ligger begravet. Er jeg bare godt gammeldags liderlig? Eller måske keder jeg mig på jobbet. Det gør jeg i hvert fald. Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle blive Mr. Middelmådighed

Himself. Fuck hvor er jeg træt af det. Jeg har det udmærket med, at hun tjener pengene, det er ikke dét. Men hun har realiseret sin drøm. Og jeg har altid haft den her følelse af retningsløshed. Jeg har sgu ikke noget, jeg brænder for. Jeg ville ønske, jeg havde, men jeg er bare manden på sidelinien. Hvis mit liv var en roman, ville Sara være hovedpersonen, ikke mig. Sørgeligt.

Men jeg kan jo ikke gøre for, at jeg føler som jeg gør. Sofie er skide dejlig, seksten år eller ej. Hvis man ikke lige vidste det, ville det være umuligt at gætte, at hun har kiksede Solveg til mor. Jeg er en mand, og jeg kan ikke gøre for, at jeg har hormoner! Hvem skal også finde ud af, hvad jeg føler? Hun er her kun to uger endnu, og jeg har jo ikke gjort noget. Jeg kan have min midtvejskrise for mig selv.

Jeg sidder nede i kantinen og spiser frokost lige så stille, da Sofie kommer ind. Hun ligner ikke en pige på seksten, hun går som på en catwalk, og det er satans forførende.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på Sara, dengang hun var model. Nå, men jeg spiser min slankesuppe og prøver at være ligeglad med, at de andre langsomt forsvinder, og vi pludselig er alene. Jeg føler, jeg bør sige noget. Bare fordi jeg skal lade være med at opføre mig som en gammel gris, kan jeg jo godt være lidt venlig over for Solvegs datter.

Så sker det. Hun lægger en hånd på mit lår! Der er ikke noget at misforstå, ikke så højt oppe. Jeg stivner fuldstændig og aner ikke, hvad jeg skal gøre – skeen ender med at svæve midt mellem tallerkenen og min mund. Jeg husker ikke at have reageret så voldsomt over en enkelt berøring i mange, mange år. Hun sidder og venter på en

reaktion, men jeg er gået helt i stå. Kan mærke blodet forsvinde fra mit hoved.

Pludselig rejser hun sig op og går. Jeg kan ikke udholde tanken om, at hun forsvinder, så jeg tager mig sammen og stønner hendes navn, men hun hører mig ikke.

Jeg ved stadig ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg kan ikke tænke overhovedet. Jeg er helt sikker på, at hun lægger an på mig – men hvorfor?

Sara om Andreas:

Måske synes hun,

det er sjovt at

lege med en

voksen mands

følelser. Jeg

må ikke

glemme, at

hun er et barn.

Måske har hun

alligevel lagt

mærke til, at jeg

kigger på hende?

Jeg bliver nødt til at

tage mig sammen. Det her

handler jo om Sara og mig,

og vores forhold der er på vej

lige ned i vasken. Det ville være

for let at give efter – jeg bliver

nødt til at kæmpe lidt hårdere. Sara og

jeg har været sammen i tyve år. Mindst.

Og hvad har jeg også tilfælles med en

sekstenårig? Kan man tage hende med op og se

Lichtenstein på Louisiana? Kan man gå på café?

Hun drikker vel ikke engang kaffe endnu.

Sofie sendte mig en SMS i går: ”Mød mig på Café Jorden i morgen kl. 16.30”. Og her sidder jeg kraftædeme, selvom jeg måtte tage fri fra arbejde tidligt. Jeg bliver nødt til at snakke med hende og fortælle hende, at der er tale om en misforståelse. Hvorfor pumper mit hjerte derudaf som en damptromle?

Hun tog mig på sengen, den lille ræv.

”Hvad har du med til mig?” spurgte hun. ”Hvis jeg skal være din elskerinde, skal du give mig gaver. Smykker og pelse”.

Jeg gloede på hende, mundlam.

”Du er så ung”, sagde jeg.

”Og du er så gammel”, sagde hun. Så grinede vi begge to.

Sagen er, at Sara også har været mig utro.

Jeg ved ikke hvor mange gange, jeg ved det bare, fordi

jeg ikke er helt

idiot. Der var en

fuld fyr, der

ringede hjem til

os en aften, og

han lagde ikke

fingrene

imellem. Han

sagde, at jeg godt

kunne glemme Sara,

for hun var hans, og

i morgen ville hun tage

med ham til New York,

og det ville være det sidste,

jeg hørte til hende.

Jeg lå oppe hele natten og

ventede. Ved sekstiden kom hun

hjem og var stangberuset. Hun smed

sig i sengen, og sov mindst ti timer. Da jeg

spurgte hende hvem han var, affejede hun

det bare som en fuld kollega, der var blevet

nærgående. ”Men som du kan se, er jeg jo stadig

her hos dig”, sagde hun, og lagde sit hoved ind

mod mit bryst. Lod som om hun allerede havde

glemt hele hændelsen, så ubetydelig var den.

Det var bare ikke godt nok, jeg tror ikke en skid på hende.

Men måske er det okay at være utro nogle gange.

Måske kan det give nyt blod til et forhold, som

er kørt helt i sæk. Forresten er der så mange

lighedstræk mellem Sara og Sofie, at det ikke er til

at tage fejl: Det er en ung udgave af Sara, jeg er

faldet for. Måske vil jeg bare være den mand, jeg

var engang, inden hun trak tænderne ud på mig og

gjorde mig til sin trofaste skødehund.

Jeg skal mødes med Sofie i aften. Shit! Hun bad mig om at have en gave med! Smykker og pelse. Nå, men hun kan vel få noget af Saras, hun har så meget, at vi er ved at drukne i det. Jeg købte engang et guldhjerte, som hun aldrig nogensinde har gået med. Meget betegnende for vores forhold, egentlig.

Det må stoppe, det her. Det ville jeg have sagt i går. Men jeg kunne ikke. Jeg kan overhovedet ikke overskue et liv uden Sofie på nuværende tidspunkt. Jeg føler det, som om jeg er vågnet fra en lang dvale. Pludselig er jeg i mig selv igen – en del af det pulserende liv. Jeg føler, at Sofie har brug for mig. Vi går lange ture i Dyrehaven og langs stranden, eller vi elsker i bilen. Jeg bliver tændt bare af at tænke på

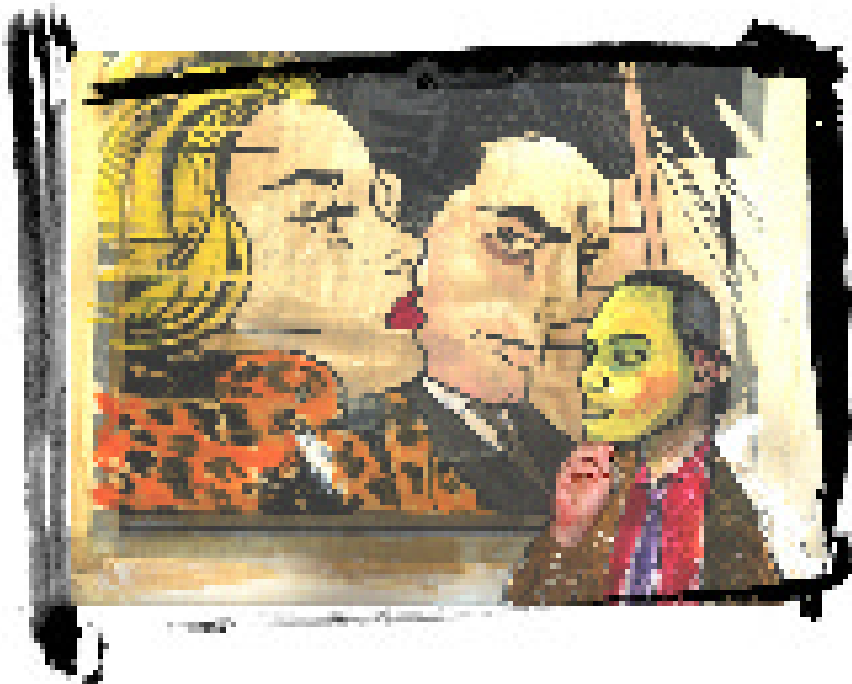
hende. Jeg var ellers begyndt at tro, at min libido var for nedadgående, men Sofie har fået lysten til at blusse op igen.

Men efterhånden som Sofie indtager en større del af mit liv, træder Sara i baggrunden. I begyndelsen tænkte jeg, at det bare skulle være et kort stykke tid. Men det har stået på i flere måneder.

Jeg tror simpelthen ikke, jeg er forelsket i Sara mere. Ville egentlig gerne, for det her er jo et umuligt alternativ. Hun er stadig seksten, og jeg er stadig toogfyrre. Gad vide hvad mine kollegaer ville sige, hvis de vidste det? Eller Solveg, for den sags skyld.

Jeg har aldrig tænkt meget over Solveg. Hun er ikke en, man lægger mærke til. Faktisk er hun lidt kikset, men ikke på en måde så hun skiller sig ud fra andre. Før tænkte jeg på hende som Saras lidt sølle kusine. Men Sofie taler meget om hende, og hun lyder som noget af en tyran.

Hold kæft, jeg synker dybere og dybere i. Jeg har lyst til at hjælpe Sofie – få hende væk fra Solveg, så hun kan leve sit eget liv. Jeg havde en drøm, hvor jeg boede i en stor, tom lejlighed. Men jeg havde udsigt til huset overfor, og jeg kunne se Sofie gennem vinduet, når hun gik i bad. Så opdagede jeg, at der faktisk kun var en meter mellem de to

Saras bedstemor Lise om Andreas:

Det er sandelig en god dreng, Sara har fundet. Jeg kan godt forstå, de holder ved hinanden, selvom de var meget unge, da de lærte hinanden at kende. Ja, og der kan jo ske meget med én, fra man er sytten, til man er fyrrer.

Sara er jo kommet heroppe hos mig hver jul, siden hun var helt lille. Andreas og jeg er jo praktisk talt den eneste familie, Sara har. Og Solveg, selvfølgelig. De har også altid været så fine veninder.

Det er så hyggeligt til jul, at vi har vores faste traditioner. Andreas benter juletræ ude i skoven juledag. Han er så god med sine hænder, selvom han er fra byen, men han er jo også arkitekt.

huse, og pludselig var Sofie kravlet ind til mig, som om det var det mest selvfølgelige. Pludselig var der møbler og lys over det hele i min lejlighed. Jeg kan huske, at jeg rørte ved hendes store, faste, runde bryster i drømmen, og da jeg vågnede, kunne jeg næsten stadig mærke dem. Så så jeg Sara i sengen ved siden af mig, og det var som at vågne ved siden af en fremmed. Jeg var lige ved at falde ud af sengen, jeg havde et grotesk behov for at lægge fysisk afstand til hende. Min egen kone.

Jeg får ikke lukket et øje i nat, så jeg kan lige så godt give op med det samme.
Saras bedstemor Lise har lige ringet og fortalt, at hun har kræft i maven.
Så Sara har besluttet, at vi holder jul i Nordjylland alligevel. Sikke en hyggelig jul! Det er så kikset, som det kan blive. Skal jeg nu til at være rare onkel Andreas over for Sofie?
Kom her og sid på onkels skød!
Jeg bliver sgudda sinddsygt. Hele situationen er så latterlig, at det er lige til at grine ad.

Jeg må finde ud af, hvad jeg vil. Og hvad Sofie vil.
Vi kunne flytte sammen.
Men folk ville synes, det var mærkeligt, og vi ville blive en slags sociale udskud. Jeg ved virkelig ikke...
For fanden! Hvordan kommer jeg igennem den jul?
Det bliver et regulært helvede.

Julegaver:

*Til Solveg og Sara: "Jeg er Dina" på DVD.
Til Sofie: En stor plydsbamse med et rødt bånd om halsen, hvor der står "Love Me!"*

Sofie

Jul hos oldemor Lise er normalt meget hyggeligt. Vi plejer at ankomme omkring middagstid, og så er jeg totalt bombet, fordi jeg har haft juleafslutning på skolen og stadig har tømmermænd. Så jeg lægger mig måske ind og sover, eller jeg sætter mig i køkkenet og ser på de andre, der arbejder. Mor elsker det. Hun har aldrig rigtig haft et familieliv, og hun får næsten helt bogstaveligt julelys i øjnene, når oldemor sætter hende til at skære brunekager.

Det betyder ikke så meget for mig. Jeg tror nok, jeg er sådan én, hvor vennerne betyder mere end familien. Men det må jeg nok hellere lade være med at sige til min mor. Hun tror stadig, hun er den vigtigste i verden for mig. Hun skulle bare vide.

Jeg har altid syntes, mors kusine Sara var totalt cool. Jeg kan egentlig ikke huske, hvad jeg tænkte om Andreas. Før. Han var vel bare Saras mand, og han har altid været lidt i baggrunden, fordi Sara er så... imponerende.

Jeg tror også altid, mor har set op til Sara. Det er ufatteligt, at de er omtrent lige gamle. Sara har det her lange, sorte hår – lige som en indianer. Og hun ser ung ud. Folk skyder hende til at være niogtyve, har jeg hørt. Eller det vil sige, det er vel egentlig noget hun selv påstår. Det er underligt. Det er underligt, at jeg er blevet Saras konkurrent. På en måde har jeg aldrig tænkt på det sådan. Jeg har aldrig tænkt, at jeg har stjålet Andreas fra hende. Og det har jeg jo heller ikke. Han er stadig hos hende, og

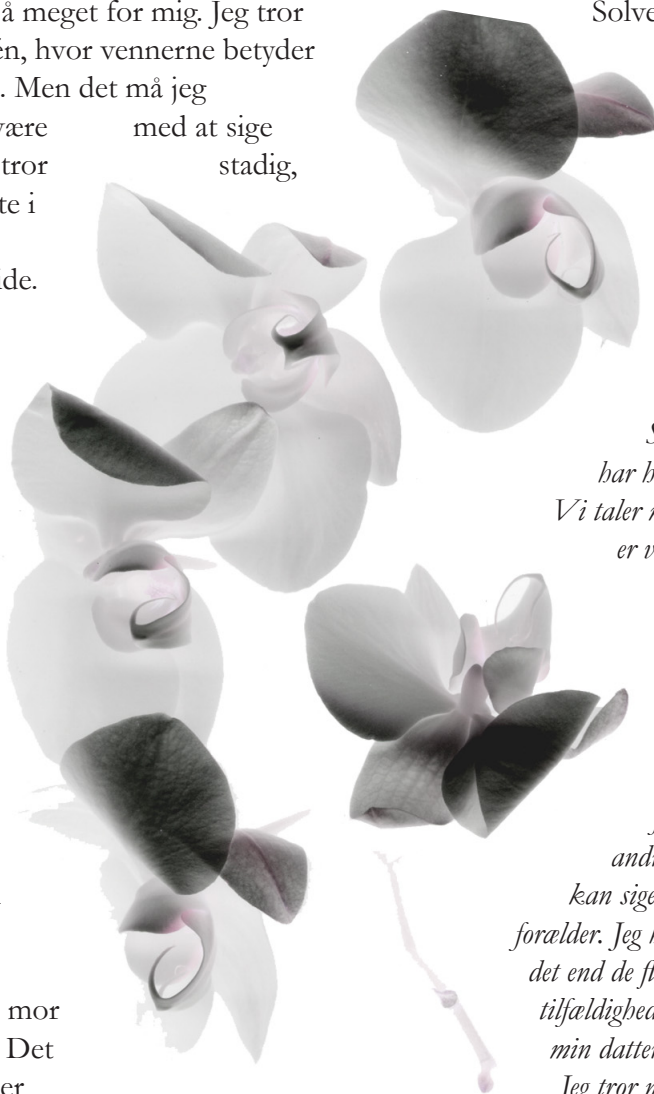
hun behøver aldrig få noget at vide. Faktisk har jeg ikke lyst til, at hun skal vide det. På en måde. Hvis hun fandt ud af det, ville min mor også komme til at vide det. Jeg har lyst til, at det skal være min hemmelighed. Men jeg har på en måde også lyst til, at mor skal vide det – sådan at hun kan se, at nej for fanden, hun ved sgu' ikke alt om mig. Hun tror, hun styrer mig. Det gør hun ikke en skid! Ikke en skid!

Solveg, Sofies mor:

Sofie er den vigtigste i verden for mig. Der er vel dem, der synes at jeg overforkæler hende. Men jeg tror det er bedre at være forkælet end det modsatte. Jeg havde det sorme ikke nemt, da jeg var barn. Det har været meget vigtigt for mig, at Sofie fik alt det, som jeg aldrig har haft.

Vi taler meget sammen. Jeg synes det er vigtigt, at man forstår sit barn – og forståelse kommer af samtale. Jeg har læst meget om børneopdragelse og har oven i købet taget et kursus i psykologi på HF. Nu er det ikke fordi, jeg vil fremhæve mig selv i forhold til andre, men jeg synes nu nok man kan sige, at jeg er en slags professionel forælder. Jeg har tænkt meget mere over det end de fleste. Jeg har ikke ladet tilfældighedernes spil bestemme, hvordan min datter skulle opdrages.

Jeg tror noget af det vigtigste er ikke at være fordømmende. Sofie ved, at hun kan tale med mig om alt. Hvis jeg havde reageret fordømmende, hver gang hun kom til mig, ville hun jo ikke tale med mig. Så var det endt med, at der var en del af hendes liv, jeg ikke havde indblik i. I stedet taler vi godt og konstruktivt om tingene.

Andreas tager ud og henter juletræ. Der er en plantage i nærheden, og nogle gange tager jeg med ham. Det er virkelig mærkeligt at tænke på. Andreas og mig i den samme bil som sidste år. Eller er det faktisk en ny? Nå, men mig og Andreas ved siden af hinanden, som om jeg stadig bare var Solvegs datter. I år er det anderledes. Andreas' hånd på mit lår. Måske kører vi op af en lille skovvej, og parkerer bilen mellem træerne. Så skruer vi helt op for varme anlægget og sidder nøgne i bilen og mærker dens læderbetræk mod huden. Kigger på hinandens nøgne kroppe. Han beundrer mig og siger, jeg er smuk. Bemærker min solbrændthed, og hvor slank jeg ser ud. Med et dybt suk. Han ved jo, at han aldrig helt kan få mig – han er Saras mand, jeg er Solvegs datter, og desuden er jeg alt for ung og smuk til ham – ham med hans hvide, dejagtige mave med de sorte hår. Så elsker vi, til bilens ruder dugger.

Sofies veninde, Jane:

Sofie er enormt voksen. Hun er lidt anderledes end os andre i klassen, måske også fordi hun er så klog. Jeg ved ikke, om hun ser ned på os andre. Det gør hun nok lidt. Jeg synes egentlig det er svært at komme ind på livet af Sofie. Hun er bare dette her perfekte menneske, der hviler i sig selv. Og hun har bare et helt vildt forhold til sin mor. Jeg tror hun må alt. Hvis jeg fortalte min mor, hvor fuld jeg nogle gange har været til fester, tror jeg nærmest hun ville slå hånden af mig. Sofie kan tale med sin mor om alt. De kan også snakke om drenge, og sådan noget med sex.

Da jeg gik i niende, skulle jeg i erhvervspraktik, og så fik mor skaffet mig ind i Andreas' firma. Det var faktisk ret dødsygt. Jeg fik selvfølgelig set, hvordan arkitekter arbejder, men det, jeg blev sat til, var piccolinejobs – og jeg fik jo ikke engang løn. Til gengæld fandt jeg ud af, at jeg syntes godt om Andreas. Jeg tog ham i at kigge på mig ud af

øjnekrogen. Nogle gange rødmede han, når jeg talte til ham. Det var underligt at en voksen mand, der

Lars fra klassen – om Sofie:

Sofie, mand. Wow. Hun kan jo bare det hele. Hun er rimelig vild til matematik og fysik, som vist er de fag hun går mest op i. Men hun er også ret perfektionistisk. Jeg kan huske, lige efter vi var begyndt, hvor hun fik 9 i en prøve. Hun flippede totalt ud. Det var sgu' rimelig overdramatisk. Vi er jo lissom nogle, der bliver glade, når vi får 9! Man kan godt mærke, at hun er vant til at få opmærksomhed hjemmefra.

Hun er ikke rigtig en del af klassen. Altså, hun er da ret populær – hun vil jo være model, og pigerne vil vel være lige som hende, og fyrene... Jeg ved sgu' bare ikke, om jeg gad komme sammen med hende. Hun er jo skide lækker, og totalt kvik. Men det er bare det dér primadonnakompleks – det tror jeg sgu ikke jeg gad. Hun er sådan én, der skal tilbedes.

er over dobbelt så gammel som mig, kunne reagere sådan. Som om jeg havde en eller anden form for magt over ham.

Vi sad i kantinen og spiste frokost. Pludselig var vi alene og sad bare der ved siden af hinanden. Så lagde jeg en hånd på hans lår, sådan, temmelig langt oppe. Et øjeblik troede jeg, at han var blevet vred. Men han blev siddende helt stille, uden at møde mit blik. Til sidst blev jeg utålmodig og rejste mig for at gå. Da jeg vendte ryggen til ham, hørte jeg ham sige mit navn, på sådan en lidt hæs måde: "Sofie".

Jeg gik og lod ham sidde. Jeg nød at høre lyden af mine støvlehæle mod gulvet. Voksant. Jeg vidste, at han var fuldstændig min.

Men næste dag var han afvisende, og så ikke på mig. Det var min sidste dag i praktikken, og da jeg sagde farvel, gav jeg ham et knus. Hans krop var helt hård. Jeg var skuffet. Jeg havde været så sikker.

Om aftenen sendte jeg ham en SMS: "Mød mig på Café Jorden i morgen kl. 16.30."

Jeg var vildt spændt på, om han ville være der. Da jeg kom gående og så ham gennem vinduet, med sin avis, blev jeg næsten helt skuffet. Han kunne have brændt mig af. Men han var der.

Han var meget forvirret: "Jeg ved ikke, hvad du må tænke om mig", sagde han. Det var ret morsomt,

syntes jeg. Men måske også en smule irriterende. Han kunne godt have været lidt mere tjekket og selvsikker. Han mindede mig om drenge på min egen alder. Jeg fik lyst til at provokere ham.

”Hvad har du med til mig?” spurgte jeg. Han så helt blank ud. ”Hvis jeg skal være din elskerinde, skal du give mig gaver”, sagde jeg. ”Smykker og pelse”. Det var mærkeligt. Vi sad bare der og snakkede, men vi havde jo egentlig ikke gjort noget. Endnu. ”Du er så ung”, sagde han. ”Og du er så gammel”, sagde jeg. Vi grinede begge to.

Han ringede igen næste aften og spurgte, om jeg havde travlt. Jeg sagde nej. Da han kom, havde han et lille guldhjerte med. Han hang det om min hals og lukkede kæden, som om han forseglede vores hemmelighed. Jeg har det på nu. Mit guldhjerte.

Når vi kommer tilbage med juletræet, skal det pyntes. Andreas sætter foden på, og så er det ellers kvindernes opgave at dekorere. Oldemor Lise står i køkkenet og laver flæskkesteg

og and – der skal være begge dele, for sådan kan kusine Sara bedst lide det. Så bliver der serveret aftensmad, efterfulgt af den obligatoriske dansen rundt om træet til ”Nu er det jul igen”. Det er den eneste sang, vi kan huske. Bagefter er der gaver, og så er det næsten overstået. Julefrokost første juledag, og bagefter hjem.

”Kusine Sara”. Jeg har aldrig kaldt hende tante. Hun er sikkert bange for

at blive mindet om sin alder. Lidt desperat er hun nok. Tænk hvis hun vidste, at hendes mand har en elskerinde på seksten. Tænk hvis min mor vidste det.

Julegaver:

Sofie har købt et silkeslips til Andreas, og et lækkert tørklæde fra Nørgaard på Strøget til Sara. Til sin mor har hun lavet en tegning af en balletdanserinde, som hun har sat i glas og ramme. Hendes mor har sørget for at købe en gave til Oldemor Lise, som er fra dem begge to.